

На море

— Тату, ну тату, ну чому ми не їдемо в Косів? — ображено скиглила Дарина. — Ти ж нам обіцяв ще минулого літа.

— Ще раз повторюю: ми їдемо на море. Ти не хочеш на море?

Остап спостерігав за суперечкою сестри з татом і нервово гриз нігті. Авжеж, йому дуже хотілося на море, але діти цілий рік чекали, що влітку поїдуть на Гуцульщину й продовжать пошуки скарбів Олекси Довбуша, розпочаті позаминулого року в скелях біля Болехова.

Щоб припинити суперечку, батько виклав на стіл квитки на потяг «Львів-Сімферополь». Дарина понуро зітхнула, зрозумівши, що нічого не змінить, і пішла збиратися в дорогу...

Оленка, на жаль, не могла поїхати разом з усіма, бо трохи застудилася й кашляла, тому вирішили залишити її у бабусі. Мама з татом хвилювалися, що мала розплачеться й вередуватиме, але дівчинка досить спокійно прийняла звістку про те, що побуде в селі. Навіть сказала: «А я й не хочу їхати. Мені з бабусяю буде спокійніше, тут мене ніяка королева не вкраде і кров мою не вип'є! Ось так!».

Після поїздки у Кременець Оленка часто розповідала про вершника, який викрав її з-під носа у тата з мамою, про відьму, яка вбивала маленьких дітей, і про те, як Остап із Дариною пробралися через коридор часу й урятували її. А деколи прокидалася посеред ночі й просто плакала. Батьки не розуміли, що це таке вигадує мала фантазерка, але особливо не переймалися, списуючи все на занадто емоційний характер дитини. І сьогодні вони лише здивовано переглянулися й промовчали.

Остап із Дариною, які сиділи поруч і все чули, промовчали теж, лише схилили

голови, щоб не видати своїх почуттів. Вони, на відміну від Оленки, вже навчилися бергти свої таємниці...

Остап, Дарина і Оленка дуже любили їздити потягом. Тільки-но вони сідали у вагон, одразу замикалися в купе й уявляли себе машиністами електровоза або моряками підводного човна, а найчастіше — астронавтами із «Зоряних воєн». Остап завжди був Дартом Вейдером, Дарина — принцесою Леєю, а Оленка — Люком Скайвокером. Щодо розподілу ролей не сперечалися ніколи, зате постійно сварилися через те, хто займе верхні полиці, адже дітей було троє, а полиці тільки дві. Оленка сама, без сторонньої допомоги, ще не могла вибратися нагору, тому голосила найдужче. Врешті тато не витримував і примусово «підселяв» малу до когось із старших.

Цього разу про верхні полиці ніхто не сперечався. Без галасу й Оленчиного плачу було навіть якось сумно їхати. Остап із

Дариною лежали собі, заколисані стуком вагонних коліс, і уявляли, як вони купаються в теплому морі й ніжаться на піску під сонцем. Діти були впевнені, що де-де, а в Криму вже точно жодні відьми, чаклуни й привиди не зможуть перетворити їхній спокійний відпочинок на безкінечний коловорот неймовірних пригод...

У Сімферополь потяг приїхав о дев'ятій ранку, а ще за дві з половиною години троллейбус «Сімферополь-Ялта» висадив Даринку, Остапа та їхніх батьків на станції курортного міста Алушта.

Тато домовився про оренду житла заздалегідь, тож господарі будинку вже зранку чекали гостей. Батьки пропонували дітям відпочити з дороги, але тим не терпілося скоріше скупатися й повалитися на піску. Вони наперебій доводили, що не потомлені, й узагалі, якщо приїхали на море, то нема чого розсиджуватися — треба негайно йти на пляж. До пляжу було недалеко, і вже за

двадцять хвилин діти, мов спрагли звірята після тижневого блукання в пустелі, з розгону «влетіли» у хвилі й з несамовитим вереском почали хлюпалися у воді.

За годину мама погнала дітей додому — щоб не згоріли на сонці. Остап із Дариною опиралися й вимагали продовження сонячно-водних процедур, та мама була невблаганною. Вдома двійнята набундючилися й ображено мовчали до вечора. «Розтопити» дитячу образу вдалося лише татові, який приволік із базару величезний кавун — кілограмів, мабуть, на десять. Той виявився таким солодким і соковитим, що брата й сестру довелося мало не за вуха відтягати, коли вони за кілька хвилин змололи половину кавуна.

Ситі й потомлені, заколисані шумом моря, що долітав крізь прочинене вікно, діти позасинали.

Наступного дня батьки дозволили Остапові й Дарині побути на сонці трохи довше. День у день засмага все густіше вкривала дитячу шкіру, і мама вже не боялася так

сонячних опіків. Тож біля моря діти товклися мало не з ранку до вечора, з перервами на обід та вечерю.

У кінці серпня відпочивальників меншає — усі поспішають готувати дітей до школи. Тому, хоча місця на пляжі тепер було вдосталь, Остапа з Дариною це не тішило, адже не залишилося ровесників, з якими можна було потоваришувати й погратися. Та й купатися в морі вже піднабридло, тож Дарина з Остапом розважалися тим, що будували піщаний замок і змагалися з морем: хвилі час від часу брали замок в облогу й злизували його неприступні стіни, а діти тут же намагалися його відбудувати. Раптом у рівчаку біля замкової вежі Дарина помітила щось блискуче:

— Остапе, поглянь, що це? — покликала вона брата.

Він присів навпочіпки, уважно роздивився те щось і вигукнув:

— Та це ж мушля, тільки дуже велика! Я собі її заберу.

— Ага, так не чесно, — заперечалася сестра. — Це я її знайшла, вона моя.

— Чому тоді одразу не брала, побоялася?

— І нічого не побоялася. Віддай!

— Ні, тепер вона моя!

— Ні, моя!

— Моя!

— Моя!

— Моя!

Від слів діти перейшли до діла й заходилися видирати мушлю одне в одного з рук. Невідомо, хто переміг би в цій сутичці, але якоїсь миті мушля просто розколоса на двоє. Діти попадали на пісок, кожне зі своєю половинкою в руках. У повітрі між ними зависла невелика прозора хмарка. Спершу вона похитувалась у такт хвиль, а потім... заговорила, хоча нічого схожого на рот у неї не було. Та й не могло бути.

— Нарешті мене звільнили. Я бачу сонце! — прошелестіло над пляжем.

Остап штурхнув Дарину: